

Warszawa, dnia 4 sierpień 2025 roku

Do: Sz. P. Łukasz Krasoń
Pełnomocnika Rządu do Spraw Osób Niepełnosprawnych

Szanowny Panie,

Petycja w sprawie natychmiastowego wprowadzenia ustawowej asystencji osobistej dla osób z niepełnosprawnościami.

Na podstawie art. 63 Konstytucji RP oraz ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o petycjach, niniejszym składam w interesie publicznym dotyczącą petycję na ręce Pełnomocnika Rządu do Spraw Osób Niepełnosprawnych wprowadzenia przepisów ustawowej asystencji osobistej dla osób z niepełnosprawnościami.

Zwracam się z ogromną prośbą, a wręcz wołaniem o pomoc, w imieniu swoim i wielu innych osób z niepełnosprawnościami, o **natychmiastowe uchwalenie ustawy gwarantującej systemową, powszechną i dostępną asystencję osobistą jako jednego z podstawowych praw obywatelskich.**

Od lat temat asystencji osobistej funkcjonuje głównie w formie pilotaży i projektów czasowych, ograniczonych dostępnością, finansowaniem i uznaniowością. Tymczasem dla wielu osób z niepełnosprawnościami — dzieci, dorosłych, seniorów — brak stałego, profesjonalnego wsparcia w codziennych czynnościach oznacza wykluczenie, izolację, a często również nieszczęścia, dramaty rodzinne i utratę resztek godności.

Nie chodzi tu o przywileje. Chodzi o coś znacznie bardziej podstawowego: **prawo do życia w społeczeństwie na równych zasadach.** Asystencja osobista to prawo do samodzielnego życia, prawo do edukacji, do pracy, do załatwienia spraw urzędowych, do pójścia do lekarza, na spacer, na zakupy, do wyjścia z domu. To prawo do wyboru — kim chcę być, gdzie chcę mieszkać, jak chcę żyć.

Bez systemowego wsparcia asystenckiego te prawa pozostają czysto teoretyczne.

Obecna sytuacja jest nie do przyjęcia:

- Tysiące osób uwięzionych jest we własnych domach, nie z powodu stopnia niepełnosprawności, ale z powodu braku człowieka, który pomoże im wyjść za próg.
- Rodziny są przeciążone, wycieńczone, często zmuszone rezygnować z pracy i własnego życia, by pełnić rolę asystenta — bez przygotowania, bez wsparcia, bez wynagrodzenia.
- Dzieci i młodzież z niepełnosprawnościami nie mogą w pełni uczestniczyć w edukacji, dorosłe osoby są eliminowane z rynku pracy, a osoby starsze pozostawione są w samotności.
- Kolejne osoby trafiają do domów pomocy społecznej — nie z powodu potrzeby całodobowej opieki, ale z powodu braku asystenta przez 2-3 godziny dziennie.

Czy naprawdę musimy czekać na kolejne tragedie, żeby zrozumieć, jak pilna jest ta sprawa?

Wzywam do:

1. **Przyjęcia ustawy**
2. **Zabezpieczenia stałego finansowania**
3. **Profesjonalizacji zawodu asystenta**
4. **Zagwarantowania wpływu środowiska osób z niepełnosprawnościami na kształtowanie tego systemu – zgodnie z Konwencją ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, którą Polska ratyfikowała.**

Asystencja to nie luksus. To **elementarna potrzeba**, a jej brak jest równoznaczny z naruszaniem praw człowieka. Zwłoka w tym zakresie każdego dnia prowadzi do realnego cierpienia. To nie są liczby w Excelu — to dramaty ludzi, którzy chcą tylko jednego: żyć jak inni.

Wzywam Państwa do odwagi, odpowiedzialności i działania. Zbyt długo czekamy. Zbyt wiele osób już nie doczekało.

Z poważaniem